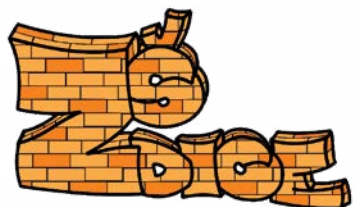

130 80

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZDICE OKRES BEROUN

**SBORNÍK ŠKOLY VYDANÝ
KE 130. A 80. VÝROČÍ
OTEVŘENÍ ŠKOLNÍCH BUDOV**

130
80

2014 ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZDICE
OKRES BEROUN

Z KRÁLOVÁ

UÁŽENÍ ČTENÁŘI,

v letošním roce si připomínáme dvě významná výročí, která se vztahují k historii zdické školy. Je jím 130. výročí otevření školní budovy v Komen-ského ulici a 80. výročí otevření školní budovy v ulici Žižkově.

Pootevřete spolu s námi ještě jednu dveře škol-ních budov a pojdme se společně podívat na his-torii i současnost zdické školy tak, jak se nám ji podařilo zachytit v tomto sborníku.

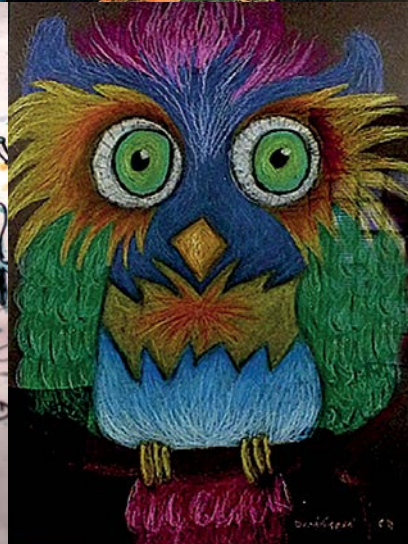
Zavzpomínejte na léta strávená ve školních lavi-cích, připomeňte si své učitele a kamarády, po-rovnejte třeba počet dětí ve škole nyní a před sto lety, zaposlouchejte se do vzpomínek bývalých žáků a učitelů a v neposlední řadě se podívejte, v čem se současná škola liší od té, kterou máte uchovanou ve svých vzpomínkách.

Tak jako se mění život kolem nás, mění se i škola, a já jsem ráda, že se nám alespoň trochu podařilo představit školu minulou i současnou.

Co popřát zdické škole do dalších let?

Určitě zvědavé žáky a tvořivé učitele, aby na svo-ji školu vzpomínali s radostí, jako jejich před-čůdci.

Mgr. Eva Fiřtová,
ředitelka školy

OBSAH

- 3 **Úvodní slovo ředitelky školy**
- 7 **Z historie školy**
- 11 **Vzpomínky pamětníků**
 - Vzpomínky a poučení ze ZŠ [L. Kozler]
 - Vzpomínka na učitelské působení na ZŠ [I. Koula]
 - Vzpomínky na zdickou školu [J. Smíšková]
 - Zamyšlení [J. Jonáš]
- 17 **Významní absolventi ZŠ Zdice**
- 19 **Přehled ředitelů a zástupců ředitele ZŠ Zdice**
- 21 **Přehled stavu žactva**
- 23 **Perličky ze školních lavic**
- 25 **Zdická škola dnes**
- 29 **Společně za vzděláním**
- 33 **ZŠ Zdice v projektu Pomáháme školám k úspěchu**
- 35 **Ze žákovských knížek**
- 36 **Závěr**

↑ Základní kámen k této tehdejší obecné škole v dnešní Komenského ulici čp. 72 byl položen 12. 8. 1883. Slavnostní vysvěcení se konalo následující rok 14. 9., výuka zde začala 29. 9. 1884. V roce 1898 byla do výklenku budovy osazena busta J. A. Komenského s nápisem „Našim dítkám“. Učebna v přízemí vlevo u vchodu byla v roce 1921 zmenšena a z ubrané části byla zřízena ředitelna, pro kterou stavebními úpravami vzniklo okno [hned vlevo od vchodu]. Postavením nové školní budovy řešila obec nedostatek míst ve staré škole. V důsledku rozsáhlejšího dolování se do Zdic stěhovali horníci s rodinami, a tak i tato budova začala být už v roce 1907 nedostačující. V roce 1912 se začala stavět na školní zahradě další budova, ve které se učilo od roku 1913.

↓ S výstavbou nové obecné školy se začalo v roce 1933, vyučování zde začalo 1. září 1934. Slavnostní otevření krásné moderní školy, která byla postavena podle projektu ing. Václava Velvarského, se uskutečnilo 28. září na svátek patrona země české – sv. Václava za přítomnosti vrchního inspektora Vojty Beneše, bratra prezidenta Edvarda Beneše.

Z HISTORIE ŠKOLY

Kdy přesně byla škola ve Zdicích založena, není známo. Jisté je, že v 17. století již tady škola byla, což dokazují zápisy z matriky. Do roku 1877 byla ve Zdicích škola triviální se dvěma třídami, kde se učilo čtení, psaní, počítání. Tato škola byla umístěna v domě č. 37 nad kostelem, kde se dnes nachází soukromý byt a pobočka „Tipsportu“. V průběhu let se ukázala budova školy nad kostelem kapacitně zcela nevyhovující. V roce 1839 bylo zde zapsáno 232 žáků, v roce 1870 to bylo již 273 žáků a o 3 roky později 310 dětí. Počet žáků se zvětšil s rostoucím počtem obyvatel naší obce, kdy Zdice prožívaly velkou konjunkturu vyvolanou výstavbou železniční trati Praha – Plzeň (1862). Jelikož počet dětí ve škole stále stoupal, což dokládá záznam v kronice školy z roku 1879 zaznamenaný řídícím učitelem Josefem Pecharem, bylo nutné řešit tento problém výstavbou nové, větší a moderní školní budovy.

Školní budova v dnešní Komenského ulici

Zakoupení parcely č. p. 72 pro novou školu bylo schváleno na zasedání místní školní rady dne 1. 12. 1880 a odsouhlaseno obecním výborem 1881. Parcela byla zakoupená za 2 500 zlatých. Škola byla stavěna podle plánu stavitele Josefa Čapka. Dne 1. 4. 1883 byla provedena na stavbu nové školní budovy dražba s vyvolávací cenou 17 938 zlatých 24 krejcarů, nakonec tuto stavbu vydražil po několikanásobném snížení ceny hořovický stavitel Josef Císař za 14 650 zlatých. Dne 22. 9. 1884 se naposledy vyučovalo ve staré školní budově č. p. 37 nad kostelem. 3 třídy byly potom přestěhovány do nové budovy, kde 29. 9. 1884 začala výuka. V učitelském sboru byli: Josef Pechar – řídící učitel, Dominik Merhaut – učitel, Jan Zelenka – ml. učitel, Františka Skalková – učitelka ručních prací. Školou povinných bylo v té době 350 dětí. Od 1. 1. 1885 byla škola rozšířena o 4. třídu, od 1. 1. 1886 byla

„Ať už říkají cokoli, ve skutečnosti mají žáci i učitelé školu rádi: jsou tam přestávky.“

Eduard Bass

škola pětitřídní. Ve školním roce 1881–1882, kdy bylo přijato 407 dětí, byla od začátku ledna 1892 otevřena 6. třída. V roce 1898 byla do výklenku budovy školy osazena busta Jana Ámose Komenského s nápisem „Našim dítkám“. Od 15. 12. 1907 byla škola rozšířena o 7. třídu, když v té době bylo zapsáno 495 dětí. Rozšířením a vzkvětáním přibývalo více dětí. V důsledku rozsáhlejšího dolování železné rudy se do Zdic stěhovali horníci s rodinami, a tak budova z roku 1884 začala být nedostačující. Bylo zřejmé, že bude nutné postavit přístavbu. Místní školní rada po zvážení různých názorů nakonec rozhodla postavit další budovu s 5 třídami a bytem pro školníka. Vybráno bylo místo na školní zahradě. Stavba byla zadána staviteli Spoustovi, který byl i autorem projektu. Dva dny po skončení školního roku bylo 15. 7. 1912 započato se stavbou, která byla na podzim dokončena. Tato budova, které se dnes říká zadní, má nevýhodu v tom, že okna učeben vedou na sever do teras školní zahrady.

Historie školy v samostatném státě

Po vzniku samostatného státu 28. 10. 1918 se naplnily snahy o zřízení měšťanské školy ve Zdicích. Výnosem zemské školní rady ze dne 16. 9. 1919 bylo povoleno, aby vznikla ve Zdicích chlapecká a dívčí škola. Do nově otevřených tříd nastoupilo 151 žáků a 146 žákyň. Měšťanská škola byla umístěna do přední budovy. Bylo to na úkor obecné školy, která mohla využívat jen budovu zadní, v níž bylo 5 učeben. Předpokládalo se, že umístění školy je prozatímní, protože bylo rozhodnuto postavit pro ni novou budovu. Poněvadž rozpočet na stavbu nové měšťanské školy postupně vystoupal do výše 3 000 000 Kč a obec nezískala odnikud žádnou dotaci, sešlo ze stavby a přikročilo se v červenci 1920 ke stavbě obecního domu, v němž měly být umístěny 4 třídy obecné školy

a byt řídicího učitele. Původní rozhodnutí obecního zastupitelstva věnovat celý nově postavený obecní dům č. p. 390 (dnešní budova mateřské školy v Žižkové ulici) školním účelům bylo ale změněno. Do přízemí nového obecního domu byla přestěhovaná radnice a škole bylo určeno jen první patro, kde byly umístěny 3 třídy obecné školy. Začalo se v nich učit od školního roku 1921/1922. Postupem času se nedostatek školních učeben jevil opět jako velký problém, který bylo třeba vyřešit výstavbou nové školní budovy.

Stavba nové moderní obecné školy

S realizací stavby se začalo v roce 1933 podle projektu Ing. Václava Velvarského. V průběhu stavby se zřítila část zdiva v severozápadním traktu. Nehoda způsobila několik nepřijemností a soudní vyšetřování. Při kolaudaci stavby 30. 8. 1934 nebyly shledány žádné závady, a tak nic

↑ Tentokrát nezvyklý snímek obecné školy. V popředí je tělocvična nové školy s výrazně prosklenou stěnou (stejně byla řešena protilehlá stěna s výhledem do školní zahrady). Rovná střecha školní budovy byla v roce 1957 nahrazena střechou klasicistickou.

nebránilo v otevření nové školní budovy. Vyučování zde začalo 1. září, slavnostně byla škola otevřena 28. 9. 1934.

Školní vyučování v období okupace

Vyučování začalo roku 1940 narušováno zabíráním školních budov pro účely říšské branné

moci. Z tohoto důvodu bylo v době od ledna do června redukováno vyučování na polodenní. V budovách měšťanské školy se učili její žáci pouze dopoledne, odpoledne se zde učila obecná škola, protože její třídy byly zabrány Němci. K dalšímu zabránění školní budovy došlo 19. 12., kdy byla německým vojskem zabrána přední budova měšťanské školy, a tak se všichni žáci měšťanky mohli učit jen v zadní budově čtyři půldny v týdnu. Od 15. 9. 1942 byla do budovy zdické obecné školy přemístěna z Berouna obchodní a družstevní škola, protože do jejich prostor se nastěhovalo německé vojsko. Této škole bylo propůjčeno 6 tříd v obecné škole. Pro zdické děti bylo zavedeno střídavé vyučování. Přemístění berounské školy do Zdic trvalo do 30. 6. 1944. Od března 1945 byly zabrány obě školní budovy pro říšskou brannou moc, takže se vyučovalo mimo jiné i v hostincích (U Pelců, U Pouchů, Na Čardě). Pro velmi časté nálety hloubkových amerických a anglických letců bylo vyučování 24. 4. zastaveno s tím, že obnovení vyučování začalo ve druhé polovině května 1945.

Poválečné změny

Od podzimu 1947 byla po 80 letech dočasně uzavřena škola v Černíně a děti začaly docházet do Zdic. Podobně tomu bylo 1. 9. 1966, kdy byla zrušena škola v Chodouni a 30. 6. 1977 byla zrušena škola ve Stašově. Poválečný vývoj zaznamenal i změnu vzhledu školních budov. V roce 1957 byla rovná střecha obecné školy nahrazena klasickým způsobem a ke stejné úpravě došlo i u tělocvičny školy v roce 1960. V letech 1965–1967 byly postaveny 3 nové místnosti nad ředitelnu a sborovnu. Adaptací kreslirny v 1. patře školy v Komenského ulici vznikla v roce 1958 vzorně vybavená pracovna chemie s kabinetem, pracovna se stupňovitou podlahou byla opatřena projekčním zařízením a demonstračním stolem s příívodem elektrického proudu, plynu a vody. Dalším důležitým mezníkem v životě školy byla přístavba školy v Komenského ulici. Do nového sídliště, které bylo postave-

↑ Školní budova asi zač. 70. let 20. století [okna byla vyměněna za nová až ve šk. roce 1972/73].

no na začátku 70. let, se nastěhovali převážně mladí lidé s malými dětmi a o další děti se jejich rodiny ve Zdicích rozrostly. V případě, že by se přístavba neuskutečnila, hrozilo vyučování ve dvou směnách, protože už ve školním roce 1980–1981 se počítalo s nástupem 120 dětí do 1. třídy. Práce na základech přístavby byly zahájeny 3. září 1979 a rozpočet na přístavbu 4 tříd činil 1 340 000 Kčs, skutečné náklady byly pouze 970 000 Kčs. Úspora byla docílena tím, že téměř všechny práce byly provedeny placenými či neplacenými brigádami zdických občanů. Ve čtyřech učebnách nové přístavby se začalo vyučovat 1. 9. 1980.

↑ Práce na základech přístavby byly zahájeny 3. září 1979. Ve čtyřech učebnách nové přístavby se začalo vyučovat 1. září 1980. Slavnostní otevření přístavby se uskutečnilo v sobotu 8. listopadu 1980.

Změny po roce 1989

V roce 1991–1992 byl přistaven ve škole v Komenského ulici sklad učebnic, protože ze stávajícího skladu byla vybudována třída pro výuku dílen. Došlo ke zlepšení vybavení jazykové učebny tak, aby se přispělo k zábavnější a kvalitnější výuce anglického jazyka. Ke konci dalšího školního roku byla přestěhována ředitelna základní školy do větší místnosti (kdy si pokoj služebního bytu) a vybavena novým

zařízením. Původní ředitelna sloužila svému účelu od školního roku 1921/1922. Významným dnem v životě zdicke školy byl 14. leden 2002, kdy byla slavnostně otevřena nová školní kuchyně s jídelnou, bezprostředně navazující na budovu nové školy v Žižkově ulici. Stavbu, která byla zahájena v září 2000, prováděla firma ELS Praha, hodnota postaveného objektu byla 39 000 000 Kč. Město se na výstavbě podílelo 7 000 000 Kč, státní dotace činila 32 000 000 Kč. V kuchyni s nejmodernějším

vybavením je možné připravit až 600 obědů, v krásné prosvětlené jídelně vybavené klimatizací čeká na žáky 160 míst. Pro vozíčkáře je do jídelny upraven nejen bezbariérový přístup, ale je na něj pamatováno i se sociálním zařízením. Vybudováním nové jídelny a kuchyně byl vyřešen problém nedostatku prostor pro školní stravování, trvající ve Zdicích několik desítek let.

V sousedství školní budovy 1. stupně a jídelny bylo vybudováno v průběhu jednoho roku nové víceúčelové hřiště s umělým povrchem. Kolaudace se uskutečnila 23. 8. 2001. Hřiště slouží nejen pro školní vyučování, ale je využíváno veřejností i v odpoledních hodinách a o víkendech. Celková hodnota díla byla cca 3 000 000 Kč, dotace Ministerstva školství byla 780 000 Kč.

Z dalších stavebních úprav z poslední doby je nutné určitě uvést vybudování výtahu pro tělesně postižené v roce 2010 v budově 2. st. ZŠ v celkové hodnotě 1 milion korun a realizaci

spojovací chodby nad šatnami v téže budově o rok později za přibližně 2,5 milionu korun. V roce 2012 byla zrekonstruována tělocvična školy v Žižkově ulici, celkové náklady rekonstrukce přesáhly 1 milion korun.

Probíhá rekonstrukce osvětlení a elektroinstalace v obou budovách školy, aby vyučující mohli využívat nejmodernější výukovou techniku – počítače, dataprojektory a interaktivní tabule. Obě budovy školy jsou kompletně zasiťovány.

V současné době se vedení města zabývá mož-

↑ Nová půdní vestavba v budově 1. st. ZŠ v ul. Žižkova z roku 2006.

ností přestěhovat a připojit 2. st. školy k 1. st. ZŠ vybudováním nové přístavby v Žižkově ulici a vytvořit tak jeden stavební komplex, jak to bylo původně v plánu našimi předky ve 30. letech.

↑ Výtah v ZŠ v ul. Komenského zrealizován v roce 2010, spojovací chodba nad šatnami provedena v roce 2012.

UZPOMÍNKY PAMĚTNÍKŮ

VZPOMÍNKY A POUČENÍ ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY

V září 1956 jsem na 5 let vstoupil do prostor „nové základní školy“. Vzhledem k tomu, že jsem do školky nechodil, bylo to nejen první setkání se spolužáky z ostatních částí Zdic, ale i s autoritou pana učitele Jiřího Velce. Ten nás učil jako třídní učitel dva roky. Přes poměrně krátkou dobu se mu podařilo ve mně zasít semínko snahy po vzdělání. Postupem času se mezi námi vytvořil, zdali se mohu osmělit to vyslovit, přátelský vztah, který přetrval až do jeho odchodu z tohoto světa. Dodnes se vracím k jeho překrásnému dopisu, který nám zaslal k mojí svatbě. Další tři roky nás vedla k vědění jako třídní paní učitelka Danuše Čepelová, která nás připravila na zvládnutí přechodu z prvního na druhý stupeň.

Od šesté třídy, po přestupu na „starou školu“, nás po celou dobu vedla jako třídní paní učitelka Jarmila Heindlová. Začínáme mít na jednotlivé předměty vybrané učitele. Postupně se tvoří vztah k technickým a humanitním oblastem. Já měl blíže k těm technickým. Pan učitel Karel Heindl – matematika a fyzika –, kladl nejen základ logického myšlení, ale i spojení teorie s praxí. Pan učitel Ivan Koula – chemie, velmi dobrá příprava k dalšímu studiu. Tento předmět jsem si později vybral k maturitě s výborným výsledkem. Další získávání znalostí se dělo účastí na olympiádách. Po celou dobu mé školní docházky jeden ředitel, pan Jaroslav Feyereisl, což se dnes také nenosí. Stejně tak se již současná generace neseťká s lokálním topením a plněním bubnů pilinami.

K formování osobnosti přispívala i zájmová činnost. Ať již to bylo v útlém mládí náboženství s panem farářem Liboslavem Komorousem, či později turistický kroužek s manžely Heindlovými. Velice rád vzpomínám na naše jízdy na kolech po okolí, především Křivoklátsko, ale i na tábor v Hazlově na Šumavě. Jako povinný předmět

„Škola je chrámem výchovy – a proto nejvíce nebezpečností natropí děti ve škole.“

Mark Twain

jsem měl německý jazyk. Z mimoškolních aktivit pak tu bylo pravidelné cvičení v „Sokole“.

Zpět ke škole. Blíží se závěr našeho studia. Vznikají nejen „první lásky“, ale i rozhodování, co dál po jejím ukončení. Najednou je tu poslední den a loučení se školou i kamarády, v našem případě na Samohelce, poslední prázdniny a nástup na střední školy či do učebních oborů. Já jsem si vybral školu vojenskou a tím jsem se z rodného města na delší dobu odloučil.

Po letech pak, na společných setkáních devátých tříd z roku 1965, vzpomínám na vše, co jsme na základní škole prožili. Jak už to chodí, převažují pozitivní, ale postupně i smutné vzpomínky na učitele a spolužáky, kteří nás pomalu opouštějí. Takovým smutným případem bylo i časté setkávání s paní učitelkou Heindlovou v Domově V Zahradách.

Beru toto své kratičké pojednání jako poděkování a vzpomínku na všechny, nejen zde jmenované moje učitele. Zde se tvořil základ pro moje další vzdělávání. Nejen to vojenské, ale i civilní jako mezinárodní právo a doktorát na PF UK, jazyky, které mi pak umožnily studovat i v zahraničí. Ať již humanitární právo v Itálii, mezinárodní vztahy ve Velké Británii či opakovaně v Kanadě a Itálii kurzy pro generály a vysoké vládní úředníky.

A poučení pro dnešní školáky. Máte daleko větší možnosti vzdělávání, včetně zahraničního, než měla naše generace. Využijte je v plné míře. Věnujte se plně studiu a počítejte s tím, že dnes již nestačí pouze vystudovat určitou školu, ale budete se muset celoživotně vzdělávat. Bude to dřina a odříkání, ale jiné cesty, pokud chcete důstojně žít a vytvořit dobré podmínky pro vaše děti, není.

Předávané zkušenosti, to není mentorování, které mladá generace tak nerada slyší, ale „kus života těžkého“ toho člověka, kdo je ochoten je předat. Moje, snad již poslední, postavení v pozici žáčka bylo nedávno, to mi bylo více jak 61 let, a tak jsem byl zákonitě žákem nejstarším.

Ve Zdicích 9. května 2014
Ladislav Kozler

VZPOMÍNKA NA UČITELSKÉ 27LETÉ PŮSOBNÍ NA ZDICKÉ ZÁKLADNÍ ŠKOLE

Jak jsem se stal učitelem?

Po maturitě na berounském reálném gymnáziu 10. června 1942 (v den vypálení Lidic) jsem byl totálně nasazen do Královodvorských železáren, kde jsem pracoval jako jeřábník u vysokých pecí. Po skončení 2. sv. války, kdy byly znovu otevřeny české vysoké školy, jsem se na radu a přání mého dobrého strýce JUDr. a PhDr. Josefa Maličkého, advokáta z Hořovic, dal zapsat na studium práv. V roce 1949, kdy mi chyběly tři dílčí zkoušky do absolutoria, mi bylo děkanátem právnické fakulty oznámeno, že jsem jako několik dalších tisíc vysokoškoláků z dalšího studia vyloučen. Důvod toho rozhodnutí byl jasný – politicky nespolehlivý – jako u všech vyloučených studentů. Co dělat dál? Odsloužil jsem si dva roky základní vojenské služby, protože jsem měl vždy velice kladný vztah k učitelskému povolání, využil jsem v roce 1951 jedinečné příležitosti. V celém pohraničí byl kritický nedostatek učitelů. Jako maturant bez učitelské kvalifikace jsem byl umístěn na základní školu v Karlových Varech – Rybářích. Dálkově jsem si doplňoval učitelské vzdělání a po dvou letech jsem požádal o přeložení na berounský okres, protože jsem se zde oženil. Žádosti bylo vyhověno a já byl přeložen na osmiletku do Suchomast, kam jsem tři roky, to je do roku 1956, dojížděl v létě i v zimě na motocyklu.

Působení na zdické škole

1. září 1956 mně zatelefonoval tehdejší školní inspektor Karel Pánek do suchomastské školy, že ve Zdicích odchodem ředitele Miroslava Vinše se ve Zdicích škole uvolnilo místo ředitele, které bylo svěřeno tehdejšímu zástupci ředitele Jaroslavu Feyereislovi. Za něho jsem nastoupil jako učitel. Zástupcem ředitele byl pověřen Jiří Čanda. Již druhý den jsem nastoupil s velkou radostí ve Zdicích velice potěšen, že mohu učit „doma“. Velmi rychle jsem si ve Zdicích zvykl a na škole se mi líbilo. Dálkovým studiem jsem získal odbornou aprobaci pro vyučování che-

↑ Učitel'ský sbor 1964; sedící zleva: Václava Widnerová, Miroslava Žáková, Anna Šmatláková, Jana Martanová, Jaroslav Feyereisl (ředitel), Anna Zadáková, Vladimíra Rajtmajerová, Marie Čandová (Bezchlebová), stojící zleva: Marie Dušánková, Jana Vokounová, Libuše Nováková, Jarmila Heindlová, Růžena Šmatláková, Karel Heindl, Ivan Koula, Vladimír Beneš, Milada Vokurková, Jiljí Velc, Cecilie Hockeová, Anna Dražanová, Danuše Čepelová, Stanislav Dražan.

mie, přírodopisu a zeměpisu. Vybavení zdické školy v padesátých letech bylo pochopitelně proti dnešku velice zastaralé. Například: suché záchody, nedostatečná hygienická zařízení, lokální vytápění, nedostatečné osvětlení, nezastřešený průchod z přední budovy do zadní, žádné šatny, špatně těsnící okna apod. Všechny tyto nedostatky byly obrovskou pílí a snahou ředitele J. Feyereisla za jeho dvacetisetileté ředitelské činnosti odstraněny. Zhruba od roku 1958 došlo k postupnému zřizování odborných učeben, z nichž právě moje učebna chemie se stala nejmodernější svého druhu v kraji. Nutno připomenout, že za ředitelování J. Feyereisla byly přistavěny čtyři třídy z bývalého obytného domu Holečkovíc statku. Při různých návštěvách školy v současné době jsem vždy velmi potěšen nenásilnou, vkusnou a účelnou výzdobou, zřízením osobního výtahu a vybudováním spojovací chodby mezi přední a zadní školní budovou. Za celou dobu mého působení na

zdické škole jsem prožil řadu příjemných chvil, které mi dodávaly specifický elán do mnou zvolené kantořiny, kterou jsem asi nedělal zrovna špatně, o čemž se přesvědčuji na mnoha třídních srazech, kde se hodně hovoří o bývalém školním životě. Svoje zamyšlení skončím jedním veselým příběhem. Když jsem učil na zdické škole druhým rokem, šel jsem jednou v přední budově po schodech do prvního patra. Bylo to ke konci druhé přestávky, když jsem přešel poslední schod, stanula moje pravá noha na chodbě prvního patra. V mžiku jsem dostal do pravé nohy velikou ránu a tři metry nalevo vidím ležícího žáka sedmé třídy, který se na mě provinile díval a zkrroušeně pravil: „Čest práci! Pane učitelu, neviděl jste náhodou soudruha faráře?“

Ve škole byla, je a bude legrace vždycky!

Ivan Koula
učitel v. v.

VZPOMÍNKA NA ZDICKOU ŠKOLU

U příležitosti 130. a 80. výročí zdických školních budov jsem byla oslovena, abych do brožury, kterou škola připravuje k vydání, zavzpomínala na léta strávená ve zdejší škole. Děkuji za oslovení a přidávám tedy moje vzpomínky. Prožila jsem na zdické škole 36 let. Nejdříve to bylo 8 let strávených ve školních lavicích, později 28 let, kdy jsem zde učila. Na všechna léta vzpomínám ráda.

Nejdříve tedy k prvnímu období. V roce 1949 jsem nastoupila do 1. třídy národní školy. Tehdy se 1. až 5. třída nazývala škola národní, která měla i svého řídicího učitele – v roce mého nástupu do školy to byl Josef Brož. Dnešní 2. stupeň základní školy se jmenoval škola střední. Reforma z roku 1953 čtyřletý střední stupeň o rok zkrátila a škola, ze které jsem v roce 1957 vycházela, už byla celkově označena jako osmiletá střední škola (OSS).

Při vzpomínání na školní léta mi před očima defilují učitelé (či spíše učitelky), kteří nás učili.

li. V 1. až 3. třídě byli postupně mými třídními učitelé: Emilie Hrkalová, František Svoboda a Jiří Čanda, ve 4. a 5. třídě Marie Benešová, na ruštinu Danuše Čepelová. Naší třídní učitelkou v 6. až 8. třídě byla Ludmila Šťastná, dále si se mnou moji spolužáci určitě vzpomenu na další vyučující – Marii Marešovou, Marii Michalíčkovou, Ivana Koulu, Ondřeje Syblíka, Jaroslava Nezbedu, Helenu Markovou, Dr. Emilii Lacinovou, Martu Hrubou, Miloslavu Benešovou, Kristinu Mužíkovou a ředitele školy Jaroslava Feyereisla. Všichni nás nejen vyzbrojovali vědomostmi, ale také vychovávali. Od 6. třídy začali s námi chodit žáci ze Stašova, Chodouně a Hředel, a tak počet dětí v naší třídě narostl na neuvěřitelných 47. Jak jsme se do dnešní učebny angličtiny vešli, si už nedovedu představit. Tenkrát jsme nepřecházeli do různých učeben, stále jsme byli ve své třídě, protože odborné učebny ještě nebyly. Paní učitelce Michalíčkové a panu učiteli Koulovi přinášely do tříd pomůcky na fyziku a chemii služby. Povinnou osmiletou školní docházku

ZÁKLADNÍ
ŠKOLA

ZDICE

1984-1985

↑ Učitelský sbor ve školním roce 1984/1985.

jsme zakončili vykonáním závěrečných písemných a ústních zkoušek (pro nás to bylo jako malá maturita). Jak vzpomíná na srazech pan učitel Koula, byli jsme prý prospěchově dobrá třída – měli jsme v 8. třídě 20 vyznamenání. Zajímavostí je, že osm z naší třídy se nás rozhodlo pro učitelské povolání, z toho tři pro mateřskou školu, ostatní pro základní školu.

Proč jsem si zvolila učitelské povolání já? Moje rozhodování bylo celkem jasné, protože pocházím z učitelské rodiny (rodiče i dědeček zde také učili). O škole se doma hodně mluvilo. Líbilo se mi předávat vědomosti dalším. Po JSŠ (jedenáctiletá střední škola) a Pedagogické fakultě (obor M–F) jsem nejdříve učila dva roky v Hostomicích pod Brdy, od roku 1966 jsem působila ve Zdicích. Vrátila jsem se tak do „své“ školy, ze které jsem před devíti roky vystoupila. Mnohé se v ní ale změnilo. Novinkou byly již některé odborné učebny, tou první byla učebna chemie pana učitele Kouly, přední a zadní budova v ulici Komenského už byly spojené chodbou, ve které byly nové drátěné šatny, pilinová kamna nahradila kamna na uhlí. Ve zlepšování staré školní budovy se i nadále pokračovalo, bylo toho mnoho, nelze všechno vyjmenovat. Uvádím např. výměnu starých oken za nová moderní, vznik dalších učeben podle jednotlivých předmětů, kamna na uhlí vystřídalo plynové ústřední topení, voda byla přivedena i do tříd, a tak by bylo možné jmenovat dál. Počet žáků v průběhu 70. let stoupal. Nedostatek učeben byl vyřešen přístavbou čtyř tříd v ulici Komenského. Učit se v nich začalo od 1. září 1980.

V roce 1994 jsem ze zdravotních důvodů odešla do invalidního důchodu. Příznávám, že se mi po učení hodně stýskalo. Vzpomínám na svoje žáky ráda, a to nejen na úspěšné účastníky olympiád či žáky s vyznamenáním, ale opravdu bez rozdílu prospěchu vzpomínám na všechny. Vážím si nejen vědeckých odborníků, ale také šikovných řemeslníků. Mám radost, když se dozvím i o úspěchu dětí mých žáků. Těm mým nejstarším zdickým žákům už je 62 let. Vždyť léta běží, vážení.

Další moje vzpomínání bude patřit mé zálibě prohlížení starých školních fotografií. Už od dětství jsem si je ráda prohlížela s maminkou, a tak dodnes znám jména kolegů mých rodičů, aniž jsem se s nimi osobně setkala. Pomohlo mi to hodně při sestavování popisků školních fotografií v knize „Zdice – Staré fotografie vyprávějí“. V paměti jsem měla i jména mnoha maminciných žákyň, které mi na fotografiích ukazovala. Snímky si ráda „prohlížela“, i když už ve stáří velice špatně viděla. Stačilo ale říci, co má dívka na sobě nebo ji trochu popsat a už věděla, o koho jde. Osídit v určení mě nemohla, protože jsem fotografie znala. Pamatovala si, i kdy kdo chodil do školy a podle toho hned určila jeho věk. Takovým důležitým časovým mezníkem byl pro ni rok otevření nové obecné školy. Když jsem se ptala, kolik let je určité její žákyni, tak stále slyším její odpověď: „Když se otvírala v roce 1934 nová škola, byla v té a v té třídě, tak jí je teď už tolik let.“ Pro mne je takovým časovým mezníkem rok 1966, kdy jsem přišla do Zdic, a potom také rok 1980, kdy na 2. stupeň přišly do 5. třídy, jak já jim podle učiva říkám, „množinové“ děti.

Dne 14. září uplyne letos přesně 130 let od vysvěcení „staré“ školy v ulici Komenského, 28. září 80 let od slavnostního otevření „nové“ školy v ulici Žižkova. I nyní se ještě říká „nová“ škola, i když je to už 80letá dáma. Obě letošní oslavenkyně v době svého vzniku byly školy obecné, jako měšťanka (dnes 2. stupeň ZŠ) slouží budova v ulici Komenského až od školního roku 1919/20. V průběhu času prošly obě školní budovy, jak již jsem dříve naznačila, velkými stavebními úpravami, škola jako taková zaznamenala veliké změny ve vybavení učebními pomůckami. Dnešní počítače, projektory, interaktivní tabule a další moderní pomůcky jsou toho důkazem.

Do dalších let přeji zdické škole, aby její vedení mělo vždy dostatek finančních prostředků k stálému zlepšování prostředí. Všem pedagogům přeji hodně energie a trpělivosti v náročném učitelském povolání, ale hlavně jim přeji slušné a po vědění toužící žáky. Ať se vám práce co nejlépe daří.

Jana Smíšková

ZAMYŠLENÍ

Na léta školní docházky vzpomínám vždycky s velkou vděčností. Na léta formování a vštěpování potřebných znalostí a rozvíjení forem sociální, mezilidské komunikace. Již nejen v ochranném prostředí rodiny, ale v náročném prostředí třídy školy, kde je třeba dodržovat určitý řád a disciplínu. Nebylo a není to vždy jednoduché usměrnit a upoutat pozornost žactva na výuku předmětů. Nelze nezmínit a nezapomínat na učitelský sbor. Měli jsme rádi naše učitelky a učitele, měli jsme je v úctě a vážnosti. Byli nám nejen pedagogy, ale i vychovateli. Tak jako jsme poslouchali naše rodiče, tak i ve škole tomu nebylo jinak. Snad proto nebylo

mnoho konfliktních či mimořádných situací. Byli jsme tak postupně připravováni k dalšímu studiu či do učebního poměru, do života.

Častokrát myslím na děti v různých částech světa, kde školní docházka není povinná nebo je závislá na finanční situaci rodičů. Na děti v adopci, které jsem navštívil, z nichž vyzařovala radost, že mohou školu navštěvovat. Na chlapce, který po vybidnutí učitelky s vážností ve tváři napsal na tabuli své jméno. Na skromné vybavení tamějších škol a o to větší obětavost a vynalézavost učitelského sboru.

Bez solidního vzdělání a slušného vychování svých dětí si každá společnost vytváří nejistou budoucnost.

Josef Jonáš

ÚVĚR Z ŘADY ÚSPĚŠNÝCH ABSOLVENTŮ ZÁKLADNÍ ŠKOLY ZDICE

Doc. MUDr. Jaroslav Feyereisl CSc. (* 1954)
Lékař, vysokoškolský pedagog, odborný publicista, ředitel Ústavu pro péči o matku a dítě v Praze-Podolí.

Josef Jonáš (* 1946)
Čestný občan Zdic, pracoval u firmy BASF v Ludwigshafenu v Německé spolkové republice, vedle hudby a duchovní služby se převážnou část svého života věnuje dobročinné a charitativní činnosti po celém světě.

Doc. JUDr. Vladimír Kadlec, DrSc. (1912–1998)
Vysokoškolský pedagog, odborný publicista, veřejný činitel, rektor Vysoké školy ekonomické v Praze, v roce 1968 ministr školství.

Gen. JUDr. Ladislav Kozler (* 1950)
Právník a vysoký vojenský činitel, v r. 1997 vrchní ředitel sekce vojenské bezpečnostní politiky na Ministerstvu obrany ČR. Výrazně se podílel po právní stránce na přípravě vstupu ČR do NATO. Jako první občan ČR je nositelem bronzového, stříbrného a zlatého Záslužného kříže ministra obrany.

PhDr. Milan Kuna, DrSc. (* 1932)
Český hudební vědec, kritik a publicista, hlavním předmětem jeho badatelského zájmu se staly i osobnosti A. Dvořáka a V. Talicha. V roce 1997 byl vyznamenán prestižní cenou České hudební rady.

Tomáš Port (* 1968)
Československý reprezentant v cyklokrosu, dvojnásobný mistr republiky v cyklokrosu. V roce 1987 se stal držitelem bronzové medaile na mistrovství světa juniorů v Mladé Boleslavi.

„Průměrný učitel
vypráví. Dobrý učitel
vysvětluje. Výborný
učitel ukazuje. A nejlepší
učitel inspiruje.“

Charles Farrar Browne

↑ Učitel'ský sbor obecné školy, rok 1904.

↓ Učitel'ský sbor 2. stupně ve školním roce 1981/1982.

PŘEHLED ŘEDITELŮ ZDICKÉ ŠKOLY

OBECNÁ ŠKOLA

1869–1872	Václav Eisman
1872–1906	Josef Pechar
1906–1907	Jan Zelenka
1907–1920	Josef Kačena
1920–1924	Josef Holub
1924–1934	Josef Říha
1934–1939	Josef Holub (do 1. 4. 1939)
1939	František Moudrý (do 1. 10. 1939)
1939–1940	Bedřich Francl
1940–1941	Marie Platzzerová
1941–1943	Josef Brož
1943–1944	Josef Čanda
1944–1945	Jan Hlaváč
1945–1946	František Procházka
1946–1952	Josef Brož
1952–1953	Dominik Mach

MĚŠŤANSKÁ ŠKOLA

1919–1920	Václav Chmátal
1920	Vilém Čepela
1920–1935	Jan Bláha
1935–1937	Václav Procházka
1937–1941	Václav Lang
1941–1945	Václav Brynda
1945–1946	Václav Lang
1946–1951	Václav Procházka
1951–1953	Miroslav Vinš

Podle nového školského zákona ze dne 24. dubna 1953 byly obě zdejší školy s platností od 1. září 1953 sloučeny v jeden celek.

1953–1956	Miroslav Vinš
1956–1982	Jaroslav Feyereisl
1982–1992	Václav Myška
1992–1998	Miroslav Holotina
1998–2009	Miluška Holceplová
2009–dosud	Eva Fírtová

ZÁSTUPCI ŘEDITELE

1953–1954	Dominik Mach
1954–1956	Jaroslav Feyereisl
1956–1958	Jiří Čanda
1958–1970	Jiří Velc
1970–1972	Libuše Nováková
1972–1978	Karel Heindl
1978–1992	Marie Součková, 1981–1982 společně s Václavem Myškou
1992–1998	Miluška Holceplová
1998–2002	Jaroslava Poncarová 1. stupeň, Jarmila Prokšová 2. stupeň
2002–2009	Dana Němcová 1. stupeň, Jarmila Prokšová 2. stupeň
2009–dosud	David Bečvář 2. stupeň, Dana Němcová 1. stupeň, od 2013 Jitka Palanová

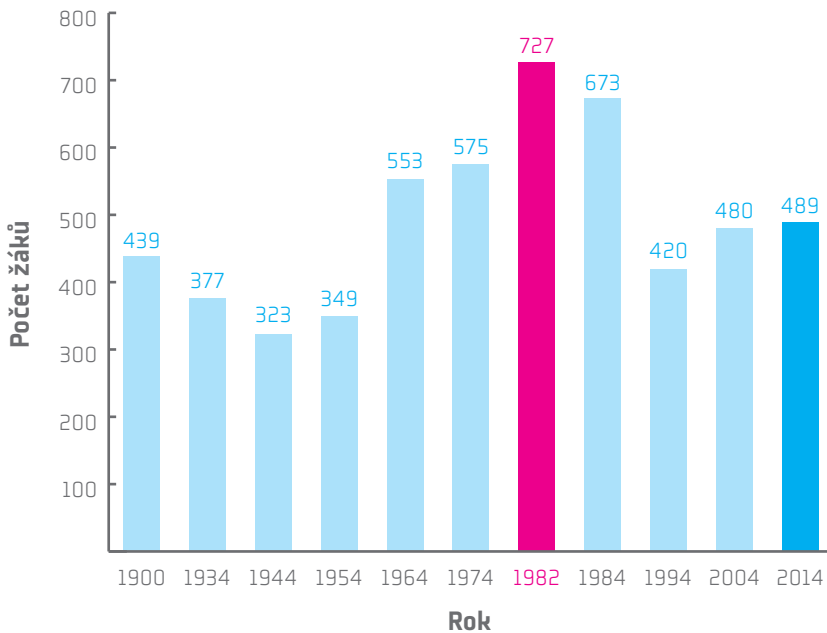

↑ Vodácké putování 1977.

↓ Lyžařský výcvikový kurz – Vysoké nad Jizerou.

PŘEHLED STAVU ŽACTVA VE ZDICKÉ ŠKOLE

Kateřina
Čermáková
6. B

Leona
Pechátová
9. B

PERLIČKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

- Plyny jsou hořlavé, dýchatelné, neuchopitelné a některé smrdí.
- Čtyřdobý motor pracuje na tři doby.
- Zasaženému elektrickým proudem držím jazyk, než přijde záchranka.
- Nasypu do destilované vody sůl a mícháním vyrobím elektřinu.
- Kdo vedl povstání otroků? – Usáma bin Ládín.
- Jaké bylo složení společnosti? – Chudí, bohatí a brzobohatí.
- Jmenuj alespoň 3 osobnosti, které přispěly k rozvoji vědeckého poznání – Tři mušketýři.
- Ledvina je druh orgánu na močení, a když nastydne, nemůžeme mít děti.
- Světelný rok trvá půl roku.
- Počasí předpovídáme podle nízké letících ptáků a smradu z kanálů.
- Vzdálenost bouřky určím takto: poslechnu si, kde by tak mohla být a pak si to spočítám.
- Sokrates byl člověk, co zaběhl 42 km a 195 m. Herodotos taky.
- Hus byl zapálený vlastenec.

„Člověk nikdy neví,
co má opice nebo
školák za lubem.“

Axel Munthe

↑ Učitelův sbor 2013/2014

↓ Společné setkání s bývalými kolegy na konci školního roku 2011/2012.

ZDICKÁ ŠKOLA DNES

Základní škola Zdice, okres Beroun je úplnou školou s 1. až 9. postupným ročníkem. Na druhém stupni je v tomto školním roce po dvou třídách v ročníku, na prvním stupni máme tři třídy v prvním, druhém a čtvrtém ročníku, ve třetím a pátém ročníku jsou třídy dvě. Školu navštěvuje **489 žáků**, z toho **325 na 1. stupni** a **164 na 2. stupni**. Průměrná naplněnost tříd je 23 žáků. Kapacita školy je sice 550 žáků, ale vzhledem k nerovnoměrnému počtu žáků v jednotlivých ročnících nedostačuje.

Škola je spádovou školou pro obec Stašov, Chodouň, Bavoryně, Černín, Knížkovice. Jedna třetina žáků dojíždí. Školu navštěvují i žáci z blízkých obcí Levín, Hředle, Libomyšl aj.

V tomto školním roce byla **navýšena kapacita školní družiny na 180 žáků**, bylo **zřízeno 6. oddělení** pro dojíždějící žáky. Celkem navštěvuje školní družinu **173 dětí**.

Ve škole působí ve školním roce 2014/2015 včetně ředitelky a dvou zástupců 43 pedagogů.

V družině pracuje pět vychovatelek a jeden vychovatel, žákům se zdravotním postižením pomáhají čtyři pedagogičtí asistenti žáka (tři z nich jsou zároveň i vychovateli ve ŠD).

Členy sboru jsou i tři pedagogičtí asistenti z projektu Pomáháme školám k úspěchu, kteří pomáhají s výukou učitelům ve všech ročnících prvního i druhého stupně. Pedagogický sbor je stabilizovaný, vstřícný a kreativní. Věkově se dá zařadit do střední věkové kategorie.

O budovy pečuje 5 správních zaměstnankyň a ve škole působí 2 administrativní pracovnice, jedna jako hospodářka a mzdová účetní, druhá je sekretářka, která kromě školní agendy má na starosti i zpracování dokladů ŠJ.

V roce 2012 byla ke škole opět připojena školní jídelna, a tak přibylы mezi zaměstnance školy také pracovnice školní jídelny – vedoucí školní jídelny, 4 kuchařky a jedna uklízečka.

„Učitel má být v některém koutě své duše věčným chlapcem, solidárním s tím mládím, které je mu svěřeno, ale takovým věčným dítětem má být i každý otec a matka.“

Karel Čapek

↑ Učitelský sbor 2008/2009.

← ↑ Učitelé školy v historických kostýmech při oslavě 125. a 75. výročí otevření školních budov.

ZAMĚSTNANCI ŠKOLY VE ŠKOLNÍM ROCE 2014/2015

VEDENÍ ŠKOLY:

Mgr. Fiřtová Eva	ředitelka školy
Mgr. Palanová Jitka	zástupce řed. na 1. st.
Mgr. Bečvář David	zástupce řed. na 2. st.

TŘÍDNÍ UČITELÉ:

Mgr. Pechová Marie	1.A
Mgr. Geroldová Anna	1.B
Mgr. Zítková Olga	1.C
Mgr. Němcová Dana	2.A
Mgr. Nováková Lucie	2.B
Mgr. Molová Monika	2.C
Mgr. Baumová Kateřina	3.A
Mgr. Kindlová Monika	3.B
Mgr. Pánková Stanislava	4.A
Mgr. Machová Eva	4.B
Mgr. Kokešová Hana	4.C
Bc. Lodeová Miroslava	5.A
Mgr. Kobrsková Jitka	5.B
Ing. Sojková Jitka	6.A
Mgr. Machová Veronika	6.B
Mgr. Nováčková Petra	7.A
Mgr. Švábová Jarmila	7.B
Mgr. Moutelíková Helena	8.A
Mgr. Bárta Josef	8.B
Mgr. Holotina Miroslav	9.A
Mgr. Hampl Radek	9.B

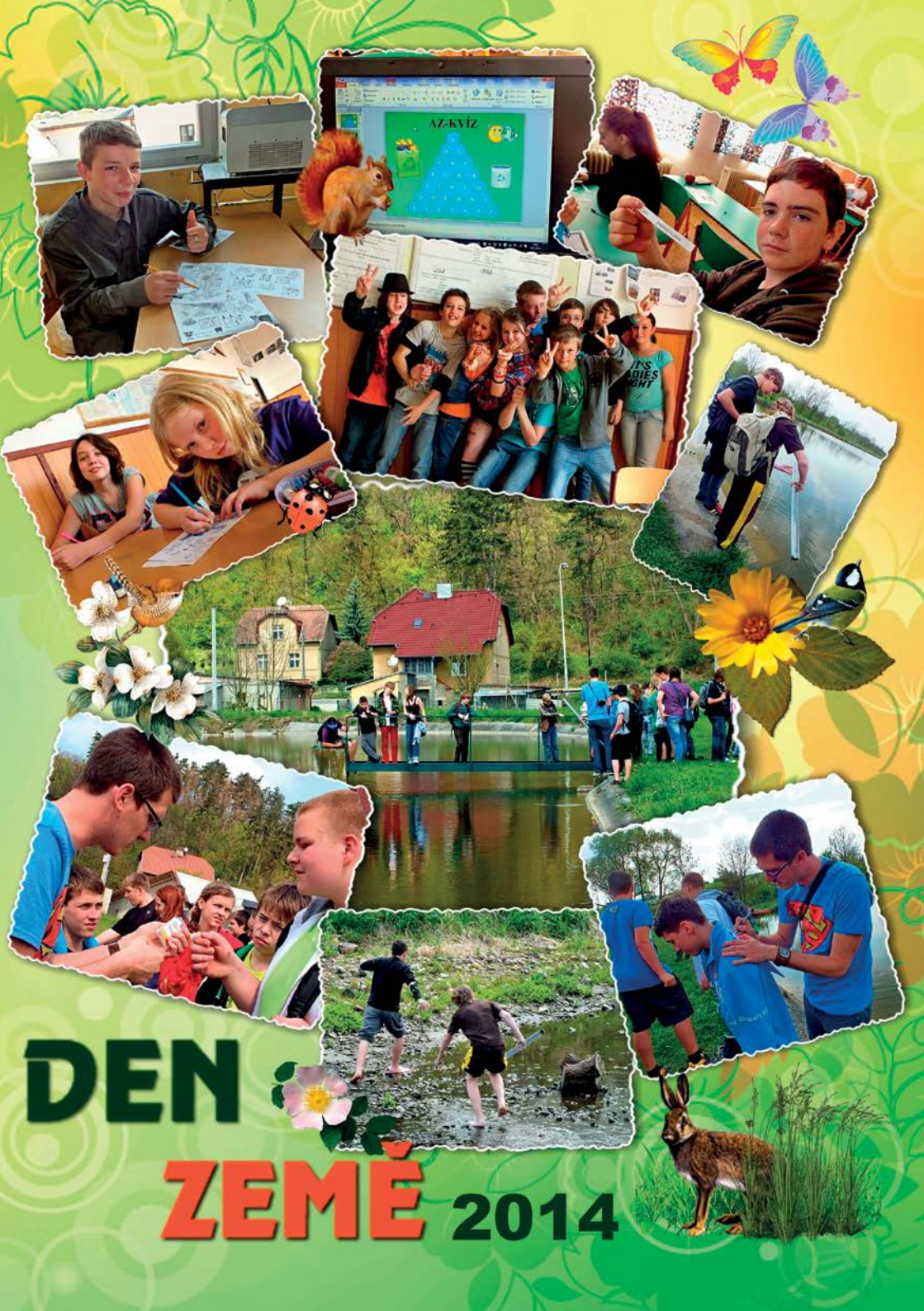
DALŠÍ PEDAGOGIČTÍ ZAMĚSTNANCI:

Bc. Frýbertová Michaela	učitelka
Ing. Klimešová Renata	učitelka
Mgr. Zajíčková Helena	učitelka
Mgr. Mohlesová Lucie	učitelka, pedagog. asist.
Mgr. Potůčková Jana	učitelka
Mgr. Prokšová Jarmila	učitelka
Mgr. Kopačková Leona	učitelka
Mgr. Rohlenová Klára	učitelka
Bc. Müllerová Tereza	učitelka, pedagog. asist.
Dolanská Kristýna	učitelka, pedagog. asist.
Podskalská Alena	vychovatelka

Koštálková Hana	vychovatelka
Jungmanová Jaroslava	vychovatelka
Krylová Hana	vychovatelka, os. asist.
Skalová Karolina	vychovatelka, os. asist.
Pacalová Dalimila	os. asistentka
Vodička Vít	vychovatel, os. asistent
Mgr. Štěpo Jiří	školní psycholog
Mgr. Sklenářová Miroslava	speciální pedagog

SPRÁVNÍ ZAMĚSTNANCI:

Stejskalová Ilona	hospodářka
Holotinová Petra	sekretářka
Procházková Dana	školnice 1. st.
Skalová Vladimíra	školnice 2. st.
Blábolová Iveta	úklid
Davidová Pavla	úklid
Morávková Jana	úklid
Ličíková Lada	vedoucí šk. jídelny
Bendová Jaroslava	kuchařka
Červená Hana	kuchařka
Hněvkovská Irena	kuchařka, úklid
Karasová Markéta	kuchařka
Petáková Zdeňka	kuchařka

DEN ZEMĚ 2014

SPOLEČNĚ ZA VZDĚLÁNÍM

Ve škole se vyučuje od 1. září 2007 podle vlastního vzdělávacího programu „**Společně za vzděláním**“.

ZŠ ve Zdicích je dlouhodobě zaměřena na všestranné vzdělávání a všestranný obecný rozvoj žáků vyplývající ze skutečnosti, že škola je jediná v obci a blízkém okolí (třetina žáků dojíždí).

Větší pozornost věnujeme rozvoji čtenářské gramotnosti a jazykových a počítačových dovedností. Snažíme se připravit kvalitní zázemí a materiální podmínky pro výuku, zaměřujeme se také na rozvoj ekologického chování dětí a tělesného pohybu rekreačního charakteru spojeného s pobytem v přírodě. Škola poskytuje útočiště četným zájmovým kroužkům a sdružením.

Při naší společné cestě se zaměřujeme nejen na rozvoj studijních dovedností žáka a jeho rozvoj osobnostní, snažíme se, aby naše práce byla promyšlená, smysluplná a vše probíhalo v bezpečném tvořivém a radostném prostředí.

„**Naše mládež miluje přepych. Nemá správné chování. Neuznává autority a nemá úctu před stáří. Děti odmouávají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele.**“

Sókratés

↑ Vánoční trhy.

↑ Vodácké putování.

↑ ↓ Lehkoatletický den.

↑ ↓ Školní akademie.

↓ Rozloučení s devátáky.

↓ Den Země.

CO CHCEME, O CO USILUJEME

- Umožnit žákům osvojit si strategii učení a motivovat je pro celoživotní vzdělávání.
- Podněcovat žáky k tvořivému myšlení, logickému uvažování a k řešení problémů.
- Rozvíjet lásku ke knize, zaměřovat se na rozvoj čtenářských schopností a dovedností žáků.
- Vést žáky k všestranné a otevřené komunikaci a k využívání komunikačních a informačních technologií.
- Vychovávat své žáky pro život v EU, podporovat výuku jazyků.
- Přípravovat žáky k tomu, aby se projevovali jako svébytné, svobodné a zodpovědné osobnosti, uplatňovali svá práva a naplňovali své povinnosti.
- Věnovat stejnou péči žákům nadaným i těm, kterým to ve škole příliš nejde, oceňovat jejich snahu o dosažení dobrých výsledků.
- Vést žáky k toleranci a ohleduplnosti k jiným lidem, jejich kulturám a duchovním hodnotám, učit je žít společně s ostatními lidmi.
- Učit žáky aktivně rozvíjet a chránit fyzické, duševní a sociální zdraví a být za ně odpovědní.
- Zapojit zákonné zástupce žáků a veřejnost do dění ve škole, získat je pro spolupráci a společně s nimi pokračovat v dobré tradici školy.

Tento program bude mnohem účinnější, pokud žáci za své vzdělání převezmou zodpovědnost. Odpovědnosti se však nenaučí ze dne na den – potřebují podporu učitelů a především rodičů.

CO VŠE PŘÍSPÍVÁ KE KVALITNÍ VÝUCE V NAŠÍ ZŠ

- výuka v neustále modernizovaných učebnách s dataprojektory, v pěti učebnách najdete interaktivní tabuli,
- výuka v odborných učebnách – fyziky, chemie, jazykových učebnách, na každém stupni nově vybavená počítačová učebna,
- nově vybavené žákovské knihovny, čtenářské koutky,
- párová výuka (dva učitelé učí společně v jedné třídě),
- jazykové kurzy pro žáky 1. a 2. třídy,
- výuka informatiky od 5. ročníku,
- netradiční výuka na školách v přírodě, adaptačních kurzech, cyklistických výletech, vodáckých výpravách a lyžařských kurzech,
- jazykově poznávací zájezdy do Velké Británie,
- výuka druhého cizího jazyka od 7. ročníku,
- zajímavá nabídka volitelných předmětů od 8. ročníku,
- nově jsme získali rodilé mluvčí na výuku anglického jazyka,
- zajímavé činnosti v rámci školní družiny,
- projektové vyučování.

CELOŠKOLNÍ PROJEKTY

1. Akademie	7. Školní ples
2. Atletický den	8. Vánoce
3. Branný den	9. Velikonoce
4. Den dětí	10. Žák učitelem
5. Den Země	11. Divadelní den
6. Školní časopis	

Školní ples

21. 2. 2014

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZDICE U PROJEKTU POMÁHÁME ŠKOLÁM K ÚSPĚCHU

Základní škola Zdice začíná svůj třetí rok v projektu Pomáháme školám k úspěchu. Chtěli bychom vám projekt představit a také upřesnit, jakou podporu nám projekt poskytuje a v čem nám – „modelovým školám“ (ZŠ Kunratice – Praha 4, ZŠ Mendelova Karviná, ZŠ Horka na Moravě, ZŠ Zdice) skutečně pomáhá.

POMÁHÁME ŠKOLÁM K ÚSPĚCHU je vzdělávací projekt pro učitele a ředitele veřejných základních škol v České republice, který se zaměřuje na vysokou kvalitu výuky s důrazem na individuální přístup pedagogů k žákům.

Dlouhodobá vzdělávací, materiální a personální podpora pomůže učitelům lépe rozpoznávat individuální potřeby žáků, lépe přizpůsobovat styl výuky, a tak dosahovat co nejlepších pedagogických výsledků. Projekt počítá se základní pětiletou podporou modelových škol a postupným zapojením celkem 14 škol, které vytvoří síť veřejných základních škol s podporovanou kvalitou výuky. Postupy a nástroje pro výuku vytvořené a ověřované v těchto školách pak budou nabídnuty i dalším školám po celé České republice. Mezi takové nástroje budou patřit např. mapy učebního pokroku žáků v oblasti čtenářských dovedností a v matematice.

Základní škola Zdice se stala jednou ze čtyř projektem podporovaných škol v České republice.

Hlavním dlouhodobým cílem projektu na úrovni školy je „**naučit každého žáka učit se tak, aby dosahoval co nejlepších vzdělávacích výsledků**“.

Získáváme tak významnou podporu pro naše učitele, aby mohli co nejlépe rozvíjet každého jednotlivého žáka a spoluvytvářet přátelské a motivující prostředí.

Pomáháme
školám
k úspěchu

Podpora od projektu spočívá:

- v každé projektové škole působí **pedagogický konzultant**, který je k dispozici vedení školy i všem učitelům a pomáhá jim na cestě k pedagogickému rozvoji (workshopy, sdílení, konzultace, hospitace, ukázkové hodiny atd.),
- každá hlavní projektová škola dostává i finanční podporu pro svoji činnost, kterou může využívat v různých oblastech: například na vzdělávací semináře a konference, na konzultace s odborníky, na platy pedagogických asistentů, na pomoc školního psychologa při řešení vzdělávacích a výchovných problémů, na materiální vybavení apod.

Škola nemůže čerpat podporu ihned ve všech oblastech, musí se nejprve naučit využívat pomoc pedagogického konzultanta a pedagogických asistentů a v prvním roce působení v projektu si vytvořit vlastní **Plán pedagogického rozvoje školy**.

To vše přináší spoustu práce navíc k běžnému vyučování a nese to s sebou velké nároky na všechny učitele. Měli jsme možnost z projektu vystoupit a dále nepokračovat (vedení projektu si znovu vyžádalo neveřejné vyjádření souhlasu s účastí v projektu). Jsem moc ráda, že naprostá většina učitelů označuje projekt jako smysluplný a přeje si v náročné práci pokračovat.

Co nám projekt přinesl:

- naučili jsme se využívat pomoc druhého učitele v hodině – pedagogického asistenta a více se můžeme věnovat každému dítěti,
- konzultujeme s pedagogickou konzultantkou způsob výuky, získáváme od ní nové vědomosti, podporuje nás v uplatňování nových metod práce, připravuje pro nás ukázkové hodiny,

- navzájem si chodíme na hospitace a podáváme si zpětnou vazbu, snažíme se vylepšovat svoji práci,
- sdílíme svoje zkušenosti z výuky a navzájem se podporujeme v práci,
- čerpáme inspiraci a zkušenosti z jiných škol,
- procházíme (celý učitelský sbor) vzděláváním na vynikající úrovni,
- máme možnost získávat nejnovější poznatky a zavádět je do výuky,
- zapojili jsme se do ověřování Map učebního pokroku v matematice a českém jazyce,
- zavádíme učební metody prof. Hejného v matematice,
- **získáváme postupně nezbytné materiální zázemí pro moderní vyučování** (každý učitel má notebook, ve třídách jsou dataprojektory, nejmodernější interaktivní tabule, nyní přibyla další – z městského rozpočtu, máme nové učebnice jazyků a matematiky pro všechny žáky, kopírovací stroje, tiskárny, Montessori pomůcky, projekt nás podporuje i v technickém zvládnutí síťového propojení budov a dalším technickém a materiálním zabezpečení),
- pracujeme na tom, abychom všechnu techniku uměli efektivně využívat,
- a především – **sami si stanovujeme cíle, kterých chceme v následujícím období dosáhnout.**

ZE ŽÁKOVSKÝCH KNÍŽEK

- Olizuje temperové barvy a pak se diví, že zvrací.
- Poslán namočit houbu, vrátil se s mokrou hlavou a suchou houbou.
- Ohrožoval spolužáky nožem, který potřeboval až na třetí hodinu.
- Dává pozor, jestli dávám pozor, a když si myslí, že nedávám pozor, tak nedává pozor.
- Svým zpěvem úmyslně ruší hodinu zpěvu.
- Běhá po zdi.
- O přestávce hrubě kopal do dveří, a když byl napomenut, kopnul si drze ještě jednou.
- Svačí pomůcky na výtvarnou výchovu.
- Nerespektuje pokyny dozoru o přestávce, na napomenutí reaguje: „Můžu se na to vysrat“.
- Pravidelně chodí do školy nepravidelně.
- Poznámka: „Smrdí – umývat!“
Odpověď: „Učit – nečuchat!“
- Poznámka: „Váš syn nedává pozor a vyrušuje!“
Odpověď: „Řezat! Řezat! Řezat!“

Od 1. 2. 1951 vešel v platnost nový školní a žákovský řád, který zavedl žákovské knížky...

ZÁVĚR

Za případné nepřesnosti se omlouvá kolektiv spolupracovníků, který zpracoval uvedený materiál ze školních kronik a dalších školních dokumentů, z nichž některé jsou mnohdy již nepříliš dobře čitelné.

Na vydání spolupracovali Mgr. Miroslav Holotina, Mgr. Jana Smíšková a žáci Milan Smutný, Ondřej Slezák, Petr Mařátko, Markéta Ondrová, Lenka Matyášová a Adéla Vaňková.

